

El temps que corre

Britanitat

Semblava una idea excel·lent i elevada: formular una *declaració de valors* britànica que definira què significa ser *British*, diguem que semblantment a la manera com la Declaració d'Independència estableix els ideals que ajuden a explicar què vol dir ser nord-americà, o com els preàmbuls de tantes constitucions (o, ai, de tants estatuts ibèrics d'autonomia) que inclouen una formulació equivalent. Perquè, com sap tothom, la Gran Bretanya no té constitució, ni preàmbul, ni cap definició formal sobre la seua substància o consistència: sembla que no els feia cap falta i, en tot cas, ningú no se n'havia preocupat. Fins que el govern del senyor Gordon Brown va anunciar un paquet de mesures per a estimular una britanitat mai no definida. Què significa ser britànic, vet ací la qüestió sense resposta, a més de les obvietats de la corona, la Union Jack, l'illa compartida i la memòria de l'imperi. Potser, diu algú, ser britànic significa fer broma sobre propostes com aquesta. El govern buscava, entre més coses, un lema o frase elemental –de l'estil de “liberté, égalité, fraternité”– per a poder usar en els seus emblemes, oficines, edificis i papers, i el diari *The Times* va patrocinar un concurs sobre el tema, tan ridícul com el concurs espanyol per a la lletra de l'himne. La diferència és que *The Times* mateix i els seus lectors ho feien com a prova excel·lent de l'humor... britànic. Alguns dels elegits van ser “Abans imperi poderós, poc usat”, “Almenys no som francesos”, “Perdó per les molèsties”, i el més votat: “No Motto, Please, We're British” (“Cap lema, si us plau, som britànics”). L'autor assegura que, justament, és contrari a qualsevol declaració de britanitat... perquè no hi res menys britànic que això. I quan el tema arribà a la Cambra dels Lords, el debat diu que va ser surreal. Lord Hunt of Kings Heath assegurà que no hi havia plans per a adoptar cap declaració ni cap lema, i que en tot cas ell proposaria el del club de futbol de la ciutat de Birmingham, que diu “Continua tot recte fins al final del carrer”. Lord Faulkner of Worcester digué que preferia “Jugueu, i jugueu el joc”, que tant serveix per al cricket com per a les batalles. I el comte Ferrers tancà el debat proposant que, si resultava massa difícil un lema únic per a tota la Gran Bretanya, la Cambra dels Lords en podria aprovar un de propi: “Preguntes i respostes han de ser curtes”.

Però què és realment la Gran Bretanya, i què vol dir ser britànic? Ah, això sembla que no ho sap ningú. “En el passat, la Gran Bretanya va ser una cosa que simplement va ocórrer” (“something that just happened”), diu un professor d'Oxford. “Ningú no va seure mai a pensar què significava ser britànic.” “Fals –diu el ministre de Justícia–: hi ha hagut una intensa preocupació per saber què vol dir ser britànic d'ençà del segle XVII.” Ja es veu que amb quatre segles no ho han pogut aclarir. I afegeix el ministre: “La gent està orgullosa de ser britànica. Quan demanes ‘què significa ser britànic’, volen parlar-ne.” Per si de cas parlant parlant no s'hi posen

Joan F. Mira

d'acord, el govern laborista també parla d'instaurar un *British Day* (quin dia seria aquest, sense Independència, ni presa de la Bastilla ni 12 d'Octubre la Virgen del Pilar?) i, a més a més, un *Museu de la Britanitat*, que véu a saber quins acudits suscitaria. I, sobretot, diu que caldria revisar una mica l'himne nacional “God Save the Queen”, ja que al final té uns versos que demanen l'aniquilació dels “rebels escocesos”. “És sorprenent que els haja costat 250 anys d'adonar-se'n”, comentà un membre del Parlament d'Escòcia. Pel que sembla, entre el Partit Laborista d'allà i el PSOE d'ací no hi ha grans diferències (entre els conservadors d'allà i el PP d'ací, segur que n'hi ha moltes més). La diferència és el sentit de l'humor: el dels britànics, és clar, no el dels espanyols, que en aquesta matèria no en tenen ni gota.

“I, sobretot, diu que caldria revisar una mica l'himne nacional ‘God Save the Queen’, ja que al final té uns versos que demanen l'aniquilació dels ‘rebels escocesos’. ‘És sorprenent que els haja costat 250 anys d'adonar-se'n’, comentà un membre del Parlament d'Escòcia”